

Simona Malakovska, Ādažu vidusskolas 9.b klase, Ādažu novads

Bērni uz sniega

Banālā romantika

Pavisam mierīgs rīts, kuru nomainīs diena ar bērnu gaviļiem un automašīnu trokšņiem. Nekā romantiska – kaili koki un sniega kupenas, lai gan, kad iestāsies vakars, uz ielām parādīsies pāriši, kuri saskatīs kaut ko vilinošu slidenajā ceļā un aukstajā laikā, drīzāk - izmantos iespēju pasildīties viens otra apskāvienos. Saviebjos. Kāda jēga puisim „mīļi” izvārtīt meiteni sniegā?

Domu plūsma apraujas, man liekas, ka mežs ar savu klusumu un mieru biedē. Stāvu sastingusi. Iztēle izspēlē tādus trikus, ka es izlemju iet citu ceļu līdz ezeram. Žēl, ka tik tumšs, taisnāks ceļš man patīk labāk, bet tumsa, kuru pat nepadara gaišāku baltais sniegš, liek man šoreiz atkāpties.

Pamazām sāk aust saule, es atskatos uz mežu un man šķiet nedabiski, ka virs tādas vietas vispār ir saules gaisma. Novelku cimdu un, garām ejot, savācu sniegu no mazās eglītes zara. Saspiežu to rokā. Aukstums. Tas nomierina.

Tālāk uz kalna jau parādās pirmie bērni ar ragavām, kuriem visdrīzāk nepatīk brīvlaikā ilgāk pagulēt. Bet augstāk, virs bērniem, - dzidras, dzidras debesis, no kurām nokrīt pa kādai sniegpārslai. Dažas noguļas uz manām skropstām. Ieskatoties kādas svešas mašīnas logā, pieļauju domu, ka tās tur pat labi izskatās.

Pie ezera vēl neviena nav. Ledus ir tīrs un spožs kā stikls, ļoti gluds, kas mani patiesi iepriecina, jo es neslidoju diez cik labi, lai nu kā, bet ziemas sporta veidi mani vienmēr ir biedējuši.

Savelku ciešāk šņores, bet, tiekot uz ledus, viena kāja slīd uz priekšu, otra – atpakaļ, un es saprotu, ka jākrīt. Katra cenšanās piecelties ir velti iztērēts spēks un laiks. Un nu jau esmu traki dusmīga. Tā tas ir vienmēr! Bet tad tas kļūst smieklīgi. Vienkārši atgulties un skatīties augšup ir labākā doma šodien. Saka, ka zilā krāsa nomierina. Tikai žēl, ka nav nakts, esmu noilgojusies pēc zvaigznēm. Man saraujas sirds – kāpēc es te tagad esmu viena? Kāpēc nepasaucu draudzeni? Un galu galā, kāpēc es nevaru būt tā, kuru izvārta sniegā un pēc tam mīļi samīļo?

Ledus saldē pakausi, lūpas ir sausas, nedaudz iepļisušas un traki sāp. Jūtu - no tām sūcas asinis, mazi pilieni, kas paliek uz pirkstiem ik reizi, kad pieskaros lūpām. Pareizi, ir jāklausa arī citi, būtu uzkrāsojusi lūpas un pacietusi tauku sajūtu uz lūpām! Tā man nepatīk.

Laiks celties, vienalga saule liedz skatīties debēsīs, bet arī pieceļoties sniega baltums ieurbjas acīs. Kad acis pierod, mēģinu izbaukt kādu aplīti. Ak, gan jau no malas izskatos šausmīgi neveikla. Iedomājos, ko varētu nodomāt sievietei ar bērnu, kuru tikko ievēroju. Bet tas, ko viņa par mani domā, nav nemaz tik svarīgi. Mani iepriecina viņas mazais, kurš ir iefīts drēbēs un ar grūtībām pārvietojas uz priekšu kā pingvīns. Viņš nevar noķert nevienu sniegpārslu un ir ļoti sakaitināts. Māte rājas un daudzkārt aizrāda viņam. Lai nu kā, mātes loģika man ir sveša. Kas tam mazajam būs, ja apēdīs vienu sniegpārslu? Vienalga, viņš pat to vienu noķert nespēj.

Sāk parādīties cilvēki. Es dodos atpakaļ. Smaidš sejā – varbūt labāk? Tomēr ir kas tāds, kas izraisa smaidu, kad liekas, ka vairs nekas neiepriecina. Kaut kas tik mazs un svešs. Ne mežs vairs biedē, ne klusums.